

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 498/2022-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Lawyers, s. r. o., Dunajská 6, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/2/2018 z 19. júna 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Cdo/219/2020 z 27. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľ tiež navrhuje zrušiť namietané rozhodnutia, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručенou Okresného súdu Bratislava III 17. decembra 2012 domáhal nároku na náhradu škody z titulu ušlého zisku v sume 129 116 eur od žalovanej 1 (oprávnená z predkupného práva) a žalovaného 2 (pôvodný predávajúci spoluvlastník). Sťažovateľ podanú žalobu odôvodnil tým, že od žalovaného 2 kúpnu zmluvou z 18. februára 2009 za kúpnu cenu 305 384 eur nadobudol: i) pozemok parc. č. [REDACTED], vinice s výmerou 666 m², zapísaný na LV [REDACTED], v katastrálnom území [REDACTED] v podiele 1/1 (ďalej len „hlavný pozemok“), ii) spoluvlastnícky podiel 87/465 na pozemku [REDACTED], vinice s výmerou 465 m², zapísaný na LV [REDACTED], v katastrálnom území [REDACTED] (ďalej len „obslužný pozemok“), iii) spoluvlastnícky

podiel 87/465 na dielach – prístupovej komunikácii, osvetlení komunikácie a inžinierskych sieťach na obslužnom pozemku (ďalej len „pozemok na dielach“).

3. Sťažovateľ s firmou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nadobúdateľ“), 12. decembra 2009 uzavrel zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, predmetom ktorej mal byť prevod hlavného pozemku a spoluvlastníckych podielov na obslužnom pozemku v sume 434 500 eur. Listami z 15. decembra 2009 sťažovateľ vyzval ostatných podielových spoluvlastníkov obslužného pozemku a pozemku na dielach, aby voči nemu uplatnili svoje zákonné predkupne právo, na čo sa žalovaná 1 listom z 2. februára 2010 dovolala relatívnej neplatnosti časti kúpnej zmluvy z 18. februára 2009 z dôvodu, že ju žalovaný 2 v čase prevodu uvedených nehnuteľností sťažovateľovi nevyzval na uplatnenie jej zákonného predkupného práva k spoluvlastníckemu podielu na obslužnom pozemku.

4. Okresný súd uznesením č. k. 21C/13/2010 z 5. februára 2010 (právoplatným 29. apríla 2010) na návrh žalovanej 1 nariadil predbežné opatrenie a sťažovateľovi zakázal nakladať so spoluvlastníckym podielom na obslužnom pozemku. Sťažovateľ 25. júna 2010 s nadobúdateľom uzatvoril kúpnu zmluvu so zriadením záložného práva, predmetom ktorej bol prevod hlavného pozemku a spoluvlastníckeho podielu k pozemku na dielach. V rámci kúpnej zmluvy došlo aj k zriadeniu záložného práva k prevádzanému predmetu kúpy v prospech sťažovateľa z titulu dohodnutej kúpnej ceny do času jej úplnej úhrady. Po uzatvorení kúpnej zmluvy nadobúdateľ sťažovateľovi adresoval dva listy, v ktorých mu vytkol (i) právne vady predmetu kúpy, konkrétne, že si k nemu uplatňuje právo iná osoba (žalovaná 1), (ii) vadu spočívajúcu v nemožnosti prístupu z verejnej komunikácie k predmetu kúpy, čo malo za následok nemožnosť užívania predmetu kúpy (stavba budovy na bývanie).

5. Z dôvodu neodstránenia vytýkaných väd nadobúdateľ od kúpnej zmluvy odstúpil a na základe dohody o odstúpení od kúpnej zmluvy z 23. decembra 2010 došlo k opätovnému zápisu vlastníckeho práva sťažovateľa k predmetu kúpy do katastra nehnuteľností. Sťažovateľ listami z 5. decembra 2010 od žalovaných žiadal náhrady škody z titulu ušlého zisku, na ktoré však žalovaní nereagovali.

6. Sťažovateľ súčasne s podaním žaloby okresnému súdu navrhol konanie prerušiť z dôvodu, že na tom istom okresnom súde prebieha konanie, v ktorom sa žalovaná 1 domáhala proti sťažovateľovi a žalovanému 2 určenia čiastočnej relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy z 18. februára 2009 z titulu porušenia jej zákonného predkupného práva. Okresný súd rozsudkom č. k. 21C/13/2010 z 2. marca 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 3Co/291/2012 z 30. januára 2014 žalobu žalovanej 1 pre nedostatok jej naliehavého právneho záujmu zamietol.

7. Okresný súd rozsudkom č. k. 6C/230/2012 z 30. júna 2016 zamietol aj žalobu sťažovateľa s odôvodnením, že sťažovateľ preukázal iba jeden zo zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, a to zrušenie uznesenia okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia. Sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno v konaní, keď nepreukázal vznik ujmy a ani príčinnú súvislosť medzi tvrdenou ujmom a procesnými účinkami predbežného opatrenia. Okresný súd považoval za preukázané, že v čase rozhodnutia bol sťažovateľ vlastníkom predmetu kúpy, a rovnako v konaní nepreukázal, že by sa hodnota predmetu kúpy znížila. Sťažovateľ mohol po odpadnutí zákonnej prekážky (zrušenia uznesenia o predbežnom opatrení) disponovať s nadobudnutými nehnuteľnosťami. V prípade, aj keby nedošlo medzi zmluvnými stranami (sťažovateľ a nadobúdateľ) k navráteniu do predošlého stavu, sťažovateľ bol stále podielovým

spoluvlastníkom obslužného pozemku. Z uvedeného preto nebolo možné konštatovať, že by sa majetok sťažovateľa znížil o ním žalovanú sumu. Rovnako považoval súd za preukázané, že sťažovateľ neuskutočnil prevod nehnuteľnosti v rámci svojej podnikateľskej činnosti, čím by došlo k nemožnosti sťažovateľa získať finančné prostriedky investovať a stratiť zisk. Nad rámec uvedeného okresný súd konštatoval absolútnu neplatnosť časti kúpnej zmluvy z 18. februára 2009 a na ňu nadväzujúcu zmluvu z 25. júna 2010 vzťahujúcu sa na prevod spoluvlastníckeho podielu k pozemku na dielach z dôvodu neurčitosti vymedzenia predmetu prevodu. Konkrétne mal žalovaný 2 sťažovateľovi predať buď neexistujúce alebo nedokončené inžinierske siete a prístupovú cestu, ktorých nebol stavebníkom a ani spoluvlastníkom. Výšku škody, ktorú sťažovateľ žiadal od žalovanej 1 nahradiť, nebolo možné vzhľadom na už uvedené jednoznačne určiť (hodnota inžinierskych sietí). Voči žalovanému 2 bolo konanie v dôsledku späťvzatia žaloby zastavené.

8. Krajský súd na základe sťažovateľom podaného odvolania namietaným rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu s odôvodnením, že sa s odôvodnením rozsudku okresného súdu stotožnil. Krajský súd sa však nestotožnil so záverom okresného súdu o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy z 18. februára 2009, pričom skonštatoval, že uvedený záver okresného súdu bol predčasný. V tejto časti považoval rozsudok okresného súdu aj za prekvapivý, avšak na meritum veci tento právny názor okresného súdu nemal žiadny vplyv. K námietke sťažovateľa o extrémnom rozpore vyhláseného a písomne vyhotoveného rozsudku okresného súdu uviedol, že okresný súd v danom prípade odôvodnil zamietnutie žaloby podstatným záverom, že sťažovateľ nepreukázal všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Nad rámec uvedeného však okresný súd vyvodil absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy, z čoho následne vyhodnotil nepreukázanie škody aj z tohto dôvodu. Uvedené preto nemožno považovať za extrémny rozpor medzi vyhláseným a písomne vyhotoveným rozsudkom.

9. Proti namietanému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Namietal, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami žalobcu významnými pre rozhodnutie vo veci samej, a neuviedol, na základe akých úvah a tvrdení dospel k záveru, že sťažovateľ neuniesol dôkazné bremeno, týkajúce sa vzniku škody, jej výšky a príčinnej súvislosti medzi nariadeným predbežným opatrením a vznikom škody, ako aj námietku, že žalovaná 1 si v konaní nespĺnila svoju povinnosť tvrdiť všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti, a tým neuniesla bremeno tvrdenia. Ďalej namietal, že okresný súd v písomnom vyhotovení rozsudku uviedol množstvo nových dôvodov na zamietnutie žaloby sťažovateľa o náhradu škody, ktoré neboli obsahom vyhláseného rozsudku. Tiež namietal, že krajský súd nesprávne právne posúdil predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu, keď uviedol, že z jeho strany nebolo preukázané zmenšenie jeho majetku, a tým nemohlo dôjsť k vzniku škody. Krajský súd neprihliadol na pravidelný chod vecí, za ktorého by sťažovateľ dosiahol zisk predajom predmetných nehnuteľností (a podielov). Tiež súdom vytkol, že v jeho prípade považovali ušlý zisk za skutočnú škodu, pričom konštantná judikatúra jasne tieto dva pojmy rozlišuje. Sťažovateľ príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a vydaním predbežného opatrenia preukázal tým, že z dôvodu uznesenia o nariadení predbežného opatrenia nadobúdateľ od kúpnej zmluvy odstúpil, pretože nemohol prevádzané nehnuteľnosti plnohodnotne užívať.

10. Najvyšší súd namietaným uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol. Vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP uviedol, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad na záver, že krajský

súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti. Krajský súd pri zisťovaní skutkového stavu neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností či skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo. Zároveň je z obsahu a štruktúry odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu zrejmé, že krajský súd rozlišoval ušlý zisk ako samostatnú zložku nároku na náhradu škody. K námietke sťažovateľa o extrémnom rozpore medzi vyhláseným a písomne vyhotoveným rozsudkom okresného súdu uviedol, že v danom prípade takýto rozpor nenastal a odkázal na odôvodnenie namietaného rozsudku krajského súdu, v ktorom zdôraznil, že v danej veci bolo pre zamietnutie žaloby kľúčové, že sťažovateľ nepreukázal všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Okresný súd len nad rámec poukázal na absolútnu neplatnosť časti kúpnej zmluvy, na základe čoho dospel k ďalšiemu dôvodu o nepreukázaní škody. Najvyšší súd v závere tejto námietky uviedol, že rozdielne ústne a písomné odôvodnenie rozsudku, ktoré nedosahuje ústavnoprávnu intenzitu, je síce nežiaduce, avšak samo osebe nespôsobuje porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP, navyše, ak sťažovateľ mohol tieto rozšírené dôvody zamietnutia jeho žaloby namietat' v rámci podaného odvolania.

11. K námietke sťažovateľa o neunesení dôkazného bremena žalovanou 1 a s tým súvisiacich nedostatkov v dokazovaní najvyšší súd uviedol, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Podotkol však, že krajský súd v namietanom rozsudku náležite uviedol, na základe akých skutočností rozhodol. K ďalším námietkam sťažovateľa týkajúcim sa nesprávnosti v zistenom skutkovom stave najvyšší súd poukázal na § 442 CSP, t. j. s konštatovaním o viazanosti skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací (krajský) súd.

12. Sťažovateľ v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP namietal nesprávne právne posúdenie predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu s poukazom na doktrínu ušlého zisku a jeho všeobecnú pojmovú charakteristiku, keď okrem iného zdôrazňoval, že ušlým ziskom môže byť i majtková ujma spočívajúca v nezväčšení majtkového stavu sťažovateľa ako poškodeného v súvislosti so zamýšľaným prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

13. Najvyšší súd k tejto dovolacej námietke sťažovateľa uviedol, že otázka predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, a teda otázka, či v danom konaní boli alebo neboli tieto predpoklady preukázané, nie je otázkou interpretácie práva, ale skutkového zistenia. V tomto prípade sa najvyššiemu súdu javí, že námietky sťažovateľa smerovali k hodnoteniu dôkazov, čo sa vymyká pojmu „právna otázka“. V rámci *obiter dicta* najvyšší súd uviedol, že krajský súd rozlišoval ušlý zisk ako samostatnú zložku tvoriacu obsah pojmu škoda, ktorý celkom zjavne posudzoval aj v tom kontexte, či v dôsledku škodovej udalosti nedošlo k právne relevantnému nezväčšeniu sa majtkového stavu sťažovateľa ako poškodeného. Krajský súd však zdôraznil, že sťažovateľ má naďalej možnosť nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami v jeho vlastníctve, t. j. získať ich predajom cenu, ktorú pôvodne mal dohodnutú s nadobúdateľom. Rovnako dodal, že za daného skutkového stavu nemožno považovať uplatňovaný nárok vyčíslený ako rozdiel medzi nadobúdacou kúpnu cenou a cenou, za ktorú mal predmet kúpy pôvodne predať za ušlý zisk. Sťažovateľ síce poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu týkajúcu sa všeobecného pojmu „ušlý zisk“, avšak bez zadefinovania väzby na konkrétnu právnu otázku v nich riešenú, pri ktorej malo dôjsť podľa sťažovateľa k odklonu.

II. Argumentácia sťažovateľa

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa, že všeobecné súdy posúdili jeho nárok na náhradu škody nie ako ušlý zisk, ale ako skutočnú škodu. Toto tvrdenie odôvodňuje tým, že všeobecné súdy vo svojich namietaných rozhodnutiach poukázali na skutočnosť, že majetok sťažovateľa sa neznížil a stále je vlastníkom prevádzaných nehnuteľností. Podľa názoru sťažovateľa v jeho majetkovej sfére nedošlo k zníženiu majetku (ku skutočnej škode), ale v nemožnosti jeho majetok zhodnotiť (zvýšiť), teda v jeho prípade došlo k vzniku ušlého zisku. Sťažovateľovi nie je známa skutočnosť, na základe ktorej všeobecné súdy vyvodili záver, že cena predmetných nehnuteľností sa neznížila, ako aj ich záver o možnosti tieto nehnuteľnosti opätovne predať za rovnakú cenu, pretože sťažovateľ nedisponuje informáciou o záujme niekoho predmetné nehnuteľnosti kúpiť.

15. Sťažovateľ tiež namieta nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť namietaných rozhodnutí z dôvodu, že súdy nedostatočne vyhodnotili predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu – vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a zrušením uznesenia o nariadení predbežného opatrenia.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namietal porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu. Krajský súd mal nesprávne posúdiť ušlý zisk a príčinnú súvislosť medzi ušlým ziskom a zrušením uznesenia okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia obmedzujúceho ho v nakladaní s nehnuteľnosťami.

17. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (I. ÚS 241/07). Úlohou ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to aj pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo.

18. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 165/2015).

19. Ústavnou sťažnosťou namietaný rozsudok krajského súdu nemožno vnímať izolovane od rozhodnutia okresného súdu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 25/06).

20. Sťažovateľovi bolo nariadením predbežného opatrenia na návrh žalovanej 1 zakázané akýmkoľvek spôsobom disponovať so sporným spoluvlastníckym podielom na obslužnom pozemku, na ktorom sa nachádzala prístupová cesta k hlavnému pozemku. Sťažovateľ uvedené nehnuteľnosti s výnimkou sporného spoluvlastníckeho podielu predal, no zo strany nadobúdateľa nemohlo dôjsť k plnohodnotnému užívaniu nadobudnutých nehnuteľností pre sťažený prístup, preto od kúpnej zmluvy odstúpil.

21. Sťažovateľ podľa krajského súdu v konaní preukázal vznik iba jedného z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, a to zrušenie uznesenia okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu nepreukázal. Ústavný súd v takomto závere v okolnostiach preskúmvanej veci konštatuje, že nie každé zrušenie súdom stanoveného zákazu nakladať s nehnuteľnosťami sa rovná dôvodu na odškodnenie. Tak ako pri každom zodpovednostnom vzťahu aj v danej veci sa okresný súd spolu s krajským súdom správne orientovali na preukázanie všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu. V preskúmvanej veci je zrejmé, že žalovaná 1 sa podaným návrhom na nariadenie predbežného opatrenia a neskôr aj samotnou žalobou regulárne domáhala ochrany svojho zákonného predkupného práva. Jej spoluvlastnícky podiel na prevádzaných nehnuteľnostiach bol neodškriepiteľne identifikovaný, s čím nepochybne rezonovala aj otázka predkupného práva (zákonné právo) a súvisiace právne otázky vrátane relatívnej neplatnosti prevodného právneho úkonu, ktorým sa toto jej právo ignorovalo. Neuspela z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu, čo ale neznamená popretie jej zákonných práv vyplývajúcich zo spoluvlastníctva veci.

22. Právo na spravodlivé súdne konanie vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutie na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci. Sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi preukázal iba zrušenie uznesenia okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia, no bez ďalších relevancií pre vyvodenie zodpovednosti za škodu. Z odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu je zrejmé, ktoré skutkové tvrdenia strán považoval za rozhodné pre posúdenie nároku sťažovateľa na náhradu škody z titulu ušlého zisku. Namietaný rozsudok krajského súdu obsahuje jasný záver, že skutkové a právne námietky voči žalovanej 1 a jeho uplatnenému nároku nie sú dôvodné. Odôvodnenie namietaného rozsudku krajského súdu dáva odpoveď na všetky podstatné tvrdenia a námietky sťažovateľa. S ohľadom na tieto konkrétne okolnosti prípadu ústavný súd nevidí dôvod konštatovať ústavnú neudržateľnosť záverov krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom

krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku.

23. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu treba uviesť, že z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

24. Ústavný súd uvádza, že najvyšší súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi jeho postup v civilnom sporovom konaní. Takýmto predpisom je aj Civilný sporový poriadok. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, čo platí pre všetky konania vrátane dovolacích (§ 419 a nasl. CSP). Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania). Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vyrovnal s dovolacími dôvodmi sťažovateľa, nestotožnil sa s dovolacou argumentáciou, z ktorej by mala vyplývať prípustnosť dovolania, a preto odmietol dovolanie ako procesne neprípustné. Postup najvyššieho súdu zodpovedá ustanoveniam CSP upravujúcich dovolacie konanie. Najvyšší súd sťažovateľovi odpovedal, argumentujúc normami o prípustnosti dovolania adekvátne a preskúmateľne, a výklad najvyšším súdom aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu.

25. Ústavný súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľa neodôvodňujú prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, pretože sú zjavne neopodstatnené. Ustanovenie § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“) dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu predtým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky nie sú spôsobilé spochybníť ústavnosť namietaných rozhodnutí. Ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia. Tak je tomu aj v tomto prípade. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2022

Peter Straka
predseda senátu